GREGORIUS MAGNUS
Österreich, Anfang 14. Jh.
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26048
Copyright: Admont, Benediktinerstift

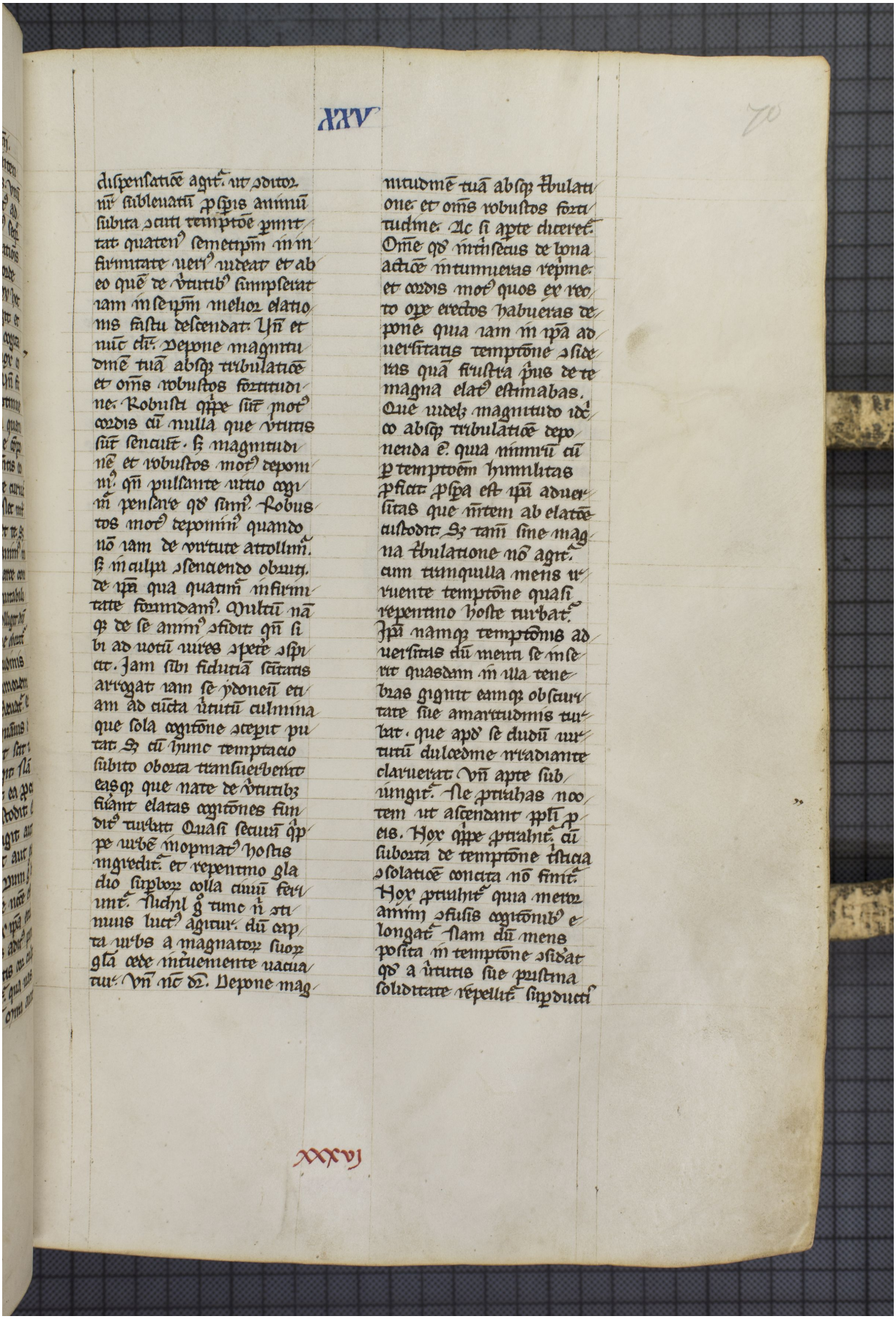

dispensatiōe agit. ut aditor
nr̄ sublevatū p spis animū
subita acuti temptōe pmit
tat quatenus semetipm in m
firmitate ueri uideat et ab
eo quē de vtutib' simpserat
iam in seipm melior elatio
nis fastu descendat. Ysi et
nuc dic. Depone magnitu
dinē tuā absq; tribulatiōe
et omīs robustos fortitudi
ne. Robusti qpe sūt mores
cordis cū nulla que vtutis
sūt sentiūt. Sz magnitudi
nē et robustos mores depom
ni. qn̄ pulsante utio agi
n̄ pensare qd sint. Robus
tos mores deponi quando
nō iam de vtute attollim̄.
Sz in aliqu ascendendo obuia.
de ipa qua quatim̄ infirm
tate formidam̄. Qultū nā
q; de se animus afidit qn̄ si
bi ad uotū uires aperē asp
ct. Jam sibi fiduciā sēitatis
arrogat iam se idoneū et
am ad cuīcta vtutū culmina
que sola cogitōe ascepit pu
tat. Sz cū hunc temptacio
subito obortа transuerberat
easq; que nate de vtutib;
fiant elatas cogitōnes fun
dit turbat. Quasi secum qp
pe urbē inopinat hostis
ingredit. et repentino gla
dio suplor colla cuiū ferī
unt. Nichil g tunc in ci
uitis luct agitur. dū cap
ta urbs a magnator suor
gla cede intuemente uacua
tur. Vn̄ nc dic. Depone mag

nitudinē tuā absq tribulati
one et omīs robustos forti
tudine. Ac si apte diceret.
Omē qd intrinsecus de bona
actiōe intumescis repme.
et cordis mores quos ex ueo
to oqe erectos habueras de
pone. qua iam in ipa ad
uersitatis temptōne asidē
tis qua fiustra ipse de te
magna elat estimabas.
Que uidel; magnitudo id
co absq tribulatiōe depo
nenda e. qua nimirū cū
p temptōem humilitas
pficit. pspa est ipā aduer
sitas que mirtem ab elatōe
custodit. Sz tamē sine mag
na tribulatione nō agit.
cum tranquilla mens ue
niente temptōne quasi
repentino hoste turbat.
Ipā namq; temptōnis ad
uersitas dū metu se insi
nuat quasdam in illa tene
bras gignit eamq; obscuri
tate sue amaritudinis tur
bat. que apd se dudū iu
titū dulcedine irradiante
claruerat. Vn̄ apte sub
iungit. Sic pruinas non
tem ut ascendant pli p
eis. Hoc qpe pruinat. cū
siborta de temptōne tristicia
asolatiōe concata nō finit.
Hoc pruinat quia metu
animi asilis cogitōnib' e
longat. Nam dū mens
posita in temptōne asidat
qd a vtutis sue pristina
solidtate repellit. suppducti